

מספר ולדימיר: „בוקר אחד טילפנה אלי דנה מתל-אביב וביקשה שאבוא להתארח אצל אנדרי. באתי עם הילד. היא אמרה לו שלא ייסע איתי לאי טיליה, אם הוא יישאר איתה, תהיה להם דירה גדולה, של אנדרי, והיא תתחתן עם אנדרי.”

רק סיבות הומניטאריות

הבן תומס מחזק את גירסת אביו. למרות שהוא רק שנה וחצי בארץ הוא דובר עברית טובה ונראה מבוגר, על-פי מיכנה גופו, מגילו. אמר תומס: „לא טוב לי פה. אני לא רוצה להישאר כאן. זוהי ארץ של יהודים ואני לא יהודי. לכן פגעו בי, בבית הספר, למשל. אני לא רוצה להישאר פה ולא רוצה ללכת לצבא.” לקלצ'נסקי גירסה אחרת על המיפגש: „קודם כל, אני לא יכול להתחתן עם אף אחת, כי אני עדיין לא גרוש. שנית יש לי חברה צעירה כבר

אחר. אני רוצה את הילד איתי כי הוא מגיע לי לפי פסק-הדין מפולין. ביחד נקבל מקום לגור מהסוכנות. הילד רוצה להישאר כאן, אבל האבא שלו עושה לו שטיפת-מוח ולי הוא לא נותן אפילו לבקר אותו בעתלית.”

לטלפן לחברים

לפגישה בדירתו השכורה של אנדרי, ברחוב ברטנורה בתל-אביב, היה המשך חמור ביותר. קלצ'נסקי, שהכריז על עצמו כיושב-ראש ועדת-הפנים במרכז חרות פנה ליושב-ראש הוועדה בכנסת, דוב שילנסקי. התוצאה לא איחרה לבוא וכי-כי אוקטובר פנה שילנסקי מעל נייד רישמי שלו, כח"כ, למנהל האוכלוסין בלישכה הראשית של משרד-הפנים בירושלים. כתב שילנסקי: „תשומת-ליבני הופנתה עליידי אורח לקביעתכם שמר גמפה ולדימיר השיג אשרת-עליה עלי-פי הודעה כוזבת, לפיה הוא נשוי למי שחוק השבות חל עליו, וכי החלטתם לבטל את אשרת-העליה, ודרשתם ממי נו שיעזוב את הארץ ללא דיחוי.”

היא גילתה לי שהוא אינו יהודי ולמרות זאת לו יש זכויות של עולה ולה אין שום דבר.” קלצ'נסקי פעל בדרכים שלו. הוא מכיר לדבריו את מי שיש לו השפעה בעניינים אלה במשרד-הפנים ובסוכנות. בשלב ראשון הוא נתן לדנה מקום לינה בביתו, וסידר לה עבודה ומקום לימודים בקורס להנהלת-חשבונות ב-חיפה מטעם הסוכנות. ממשכה דנה: „באתי למשרד-הקליטה וסיפרתי להם את כל האמת שאני לא נשואה לו, שהוא לא יהודי ושאת רוצה דירה כדי שאוכל לגור עם הבן שלי, ושיסדרו לי מקום עבודה. אז לקחו ממני את התעודות שלי, של עולה חדשה, ואם לא אנדרי לא היה לי אפילו מה לאכול.” ובעתלית עשה ולדימיר את כל ההכנות לצאת לאיטליה, למחנה פליטים פולנים פוליטיים שבחסות האפיפיור. הוא התכוון לצאת עם בנו, שלא גילה עניין בהישארות בארץ. ולדימיר פנה למישרד-הפנים בהדרה, בבקשת תעודת מעבר לאיטליה. כאן כבר היתה ידועה פרשת ההגעה לישראל במירמה ופקיר המשרד ביקש

דניאלה עלתה ארצה כבת של גורת. היא הביאה איתה את בעלה-לשעבר הנוצרי (למעלה מימין). אנדרי קלצ'נסקי (למעלה משמאל), גם הוא גר, שיכן אותה בביתו והפעיל את ידידו שילנסקי כדי לגרש את הבעל מהארץ

חמש שנים, ואנחנו אוהבים. אני עזרתי לדנה רק מסיבות הומניטאריות ואני לא צריך את הדירה שהיא אמורה לקבל מהסוכנות. אני מכיר בזכות הפליטים הפוליטיים מפולין. הוא לא היה פעיל בסולידאריות, ואני ברקתי את זה. הוא בסד-הכל לא רצה לחיות במישטר קומוניסטי ואני מכבד אותו

על כך. אבל הוא לא חייב להישאר כאן. הוא קורא ליהודים כאן „יהודנים”, הוא לא רוצה לגור במרכז-הקליטה מאתיופיה, ומשמיע כל הזמן הערות אנטישמיות.” סיפרה דנה: „אני בכלל לא חושבת להתחתן. לא עם אנדרי ולא עם אף

בחוק, לבטל אשרת-העולה שלך. אי-לכך הינך נדרש לעזוב את הארץ ללא דיחוי, אחרת נאלץ לנקוט באמצעים הדרושים לגירושך מהארץ.” טוב מאשר שנשלח מכתב כזה, אך לא זה המצוי בידי ולדימיר, כי אם מכתב רשמי, על נייד רשמי. על מה שהתרחש בחודש שאחרי-כן

פליט פוליטי אישרת-היציאה של גמפה היא, למעשה, צוגירוש.

הבן תומס גמפה בן ה-13, בן להורים הגרמנים, טוען שהוא נרדף על שום היותו נוצרי.

„לדברי אותו אורח אין אתם נוקטים אמצעים אפקטיביים לביצוע קביעותי-כס-החלטתכם, ולמרות אזהרתכם מל-פני חודשים מספר, שתנקטו באמצעים באם הנ"ל לא יעזוב את הארץ, ממשיך הנ"ל לשהות בארץ, ואף מתגורר במי-קום השייך לציבור: מרכז הקליטה בעתלית.” עליי לציין כי האזרח שפנה אליי מסר לי כי מר גמפה משתמש בביטויים כלפי העם היהודי השגורים בפי אנטי-המסך בעמוד (50)